ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **B. D.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 963/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 7. 2020, č. j. 77 A 69/2020 – 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I.
Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 5. 5. 2020, č. j. MV-57005-3/OAM-2020, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 24. 2. 2020, č. j. CPR-29492-15/ČJ-2019-930310-V214, jímž správní orgán I. stupně zastavil podle § 102 odst. 4 správního řádu řízení o žalobcově žádosti o vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 122 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním

znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), kterým mělo být zrušeno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že žalobci bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 7. 7. 2016, č. j. KRPA-452785-55/ČJ-2014-000022, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 2 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, počínající ode dne, kdy žalobce pozbyl oprávnění k pobytu na území ČR. Rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 7. 9. 2016, č. j. CPR-18929-2/ČJ-2016-930310-V243, bylo odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Proti rozhodnutí o odvolání podal žalobce žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2016, č. j. 75 A 29/2016 – 95, zamítnuta a následně byla zamítnuta i kasační stížnost žalobce proti tomu rozsudku, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 276/2016 – 22.

[3] Následně, dne 24. 7. 2019, podal žalobce prostřednictvím svého zástupce žádost o vydání nového rozhodnutí dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, kterým mělo být zmíněné rozhodnutí o správním vyhoštění zrušeno. V žádosti žalobce uvedl, že se v době po vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana EU, a to své dcery, N. B., nar. X, která nabyla státní občanství České republiky. Dcera žalobce nedovršila věk 21 let, žalobce s ní sdílí společnou domácnost na adrese Z. X, P., pečuje o ni a poskytuje jí výživu. K žádosti žalobce přiložil listinu o nabytí státního občanství České republiky ze dne 12. 7. 2019, podle níž N. B. nabyla státní občanství ČR na základě prohlášení dle § 35 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky).

[4] Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 9. 9. 2019 žalobce vyzval, aby ke své žádosti doložil na podporu svých tvrzení hodnověrné důkazy, které jednoznačně prokáží, že žalobce je v postavení rodinného příslušníka občana EU mladšího 21 let, o kterého ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců skutečně pečuje. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce k prokázání svých tvrzení navrhl provedení svého výslechu a výslechu své dcery. Rovněž navrhl, aby byla provedena pobytová kontrola na adrese Z. X, P. Součástí správního spisu je sdělení policie ze dne 6. 1. 2020 o výsledku pobytové kontroly, ve kterém je uvedeno, že na výše uvedené adrese byly opakovaně (nejméně 6x) vysílány hlídky, ale nikdy se nepodařilo žalobce kontaktovat. Z dalších dokumentů ze správního spisu vyplývá, že jedna z pobytových kontrol byla provedena dne 29. 10. 2019 v 8:30 hodin a jedna dne 5. 11. 2019 ve 14:30 hodin.

[5] Správní orgán následně řízení o žádosti žalobce již zmiňovaným usnesením ze dne 24. 2. 2020, č. j. CPR-29492-15/ČJ-2019-930310-V214, podle § 102 odst. 4 správního řádu zastavil. Správní orgán I. stupně konstatoval, že na žalobci leželo břemeno tvrzení i břemeno důkazní, aby nezpochybnitelným a hodnověrným způsobem doložil, že splňuje ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců podmínku skutečné péče o občana EU mladšího 21 let. Žalobce doložil pouze kopii listiny o nabytí státního občanství jeho dcerou, proto podle správního orgánu I. stupně nelze dospět k závěru, že vztah mezi žalobcem a jeho dcerou je možné považovat za vztah rodiče, který o své dítě, mladší 21 let, skutečně pečuje ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K navrhovaným výslechům správní orgán I. stupně nepřistoupil, neboť je považoval za nadbytečné a

neúčelné, jelikož ani pobytová kontrola nepřinesla pozitivní výsledek. Podle správního orgánu I. stupně tak v nyní posuzované věci nebyly naplněny podmínky § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

[6] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný nyní posuzovaným rozhodnutím ze dne 5. 5. 2020, č. j. MV-57005-3/OAM-2020, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný konstatoval, že žalobce svým návrhem a důvody v něm uvedenými nedal správnímu orgánu I. stupně příležitost ke zjišťování skutečností rozhodných pro danou věc. Žalovaný připomněl, že důkazní břemeno ohledně skutečné péče o dceru leželo na žalobci. Správní orgán I. stupně nebyl oprávněn nutit žalobce či jeho dceru k úkonům, které oni sami nebyli ochotni ani na výzvu provést. Podle žalovaného nebyl pro nedostatek jakýchkoliv relevantních údajů důvod pro provedení navrhovaných výslechů, neboť neexistovaly žádné informace, které by měly být výslechy ověřeny či potvrzeny. Žalovaný zdůraznil, že žalobce měl příležitost se v rámci správního řízení blíže vyjádřit a objasnit, jakým způsobem o svou dceru pečuje, omezil se však pouze na obecné tvrzení, že pečuje o svou dceru, občanku České republiky, a navrhl provedení pobytové kontroly a výslechů. Dle žalovaného nepanoval rozpor ohledně skutkových okolností, aby bylo nezbytné žalobcem navrhované výslechy provést.

[7] Žalovaný zdůraznil, že žalobce, případně jeho dcera měli v řízení dostatek prostoru, aby se k okolnostem svého rodinného a soukromého života vyjádřili a předložili průkazné doklady na podporu svých tvrzení buď při podání žádosti, nebo v podaném odvolání, což však neučinili. Správní orgán I. stupně také zdůvodnil, proč navrhované výslechy neprovedl. K zastavení řízení o žádosti žalobce proto vedla pouze nespolupráce žalobce a jeho dcery. Žalovaný tak uzavřel, že řízení dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se zahajuje na žádost cizince a v pochybnostech leží důkazní břemeno vždy na jeho straně. Žalobce však žádný relevantní doklad nepředložil. Žalovaný tak dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu dostatečně a neporušil ani § 4 odst. 3 správního řádu, jak žalobce namítal.

[8] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 24. 7. 2020, č. j. 77 A 69/2020 – 52, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud konstatoval, že žalobcem navrhované výslechy jsou pro posouzení vztahu žalobce k jeho dceři významnými, byť ne jedinými, důkazními prostředky. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 Azs 274/2015 – 32 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), krajský soud zdůraznil, že není povinností správního orgánu vždy provést veškeré výslechy, kterých se účastníci domáhají. Pokud však účastníci, jejichž skutečný vzájemný vztah má být objasněn, k prokázání svých tvrzení navrhují své výslechy, musel by správní orgán argumentovat velmi důkladně, hodlal-li by tomuto návrhu nevyhovět. Krajský soud dodal, že v nyní posuzované věci nebyla naplněna ani negativní podmínka § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tedy že by hrozilo nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu v ČR ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví.

[9] Krajský soud uzavřel, že pokud tedy správní orgán odmítne provést nějaký důkaz pro nadbytečnost, musí věnovat zvýšenou pozornost odůvodnění, proč jeho provedení

považuje za nadbytečné, případně jaké již provedené důkazy prokazují danou skutečnost či její opak. V daném případě krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán této své povinnosti nedostál a tudíž nebyly splněny podmínky pro nevyhovění návrhu na provedení výslechu žalobce a jeho dcery. Správní orgány tak svým postupem neumožnily žalobci uplatnit svá procesní práva ve správním řízení ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu, čímž zatížily své rozhodnutí vadou řízení.

II.
Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost, v níž odkazuje na kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] Stěžovatel namítá, že ačkoliv v odvolání žalobce správnímu orgánu I. stupně vytkl nedostatečné zjištění skutkového stavu, ani s odvoláním svá tvrzení ohledně toho, že poskytuje ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců skutečnou péči občanu EU mladšímu 21 let, žádným způsobem nedoložil. Správní orgány v nyní posuzované věci vycházely z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015 – 47, ze dne 5. 1. 2011, č. j. 1 As 109/2010 – 76, či ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 – 35), podle níž důkazní břemeno ohledně doložení nabytého právního statusu leží na cizinci. Správní orgány tak očekávaly, že žalobce alespoň na výzvu skutečnou péči o občana EU hodnověrným způsobem doloží. Žalobce však doložil pouze listinu o nabytí státního občanství ze strany jeho dcery. Nedal tak správním orgánům svým postupem příležitost ke zjišťování podstatných skutečností, proto jim nelze vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu.

[12] Stěžovatel je přesvědčen, že důkazní břemeno ohledně skutečné péče o potomka leží na cizinci a správní orgán za ně není zodpovědný. Pro nedostatek jakýchkoli relevantních údajů, tvrzení, prohlášení či dokumentů správní orgány nemohly ani shledat důvod k provedení navrhovaných výslechů, neboť nezískaly žádné poznatky, které by mohly být těmito výslechy ověřeny. Závěr krajského soudu, že i přes evidentní nezájem žalobce o spolupráci se správními orgány měl být zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je dle stěžovatele nesprávný. Stěžovatel nepovažuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 Azs 274/2015 – 32, o nějž svůj závěr opřel krajský soud, za příléhavý na nyní posuzovanou věc, jelikož ve věci řešené uvedeným rozsudkem účastníci řízení předkládali důkazy, které byly navzájem rozporné. Stěžovatel naopak s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018 – 34, konstatoval, že výslech účastníků řízení i svědků je zvláštním důkazním prostředkem, jehož prostřednictvím lze určité tvrzené skutečnosti pouze potvrdit, či vyvrátit. Žalobce však nedal správním orgánům příležitost jakékoliv své tvrzení ověřit, jelikož v tomto ohledu zůstal zcela pasivní.

[13] S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013 – 29, stěžovatel zdůraznil, že žalobce měl během správního řízení dostatek prostoru, aby se vyjádřil k okolnostem svého soukromého a rodinného života, včetně péče o svou dceru, a aby doložil doklady na podporu svých tvrzení. Správní orgány dostatečně odůvodnily, z jakého důvodu žalobcem navrhované důkazy neprovedly. K zastavení řízení

o žádosti žalobce tak nedošlo z důvodu pochybení správních orgánů, ale pouze z důvodu nespolupráce žalobce, případně jeho dcery.

[14] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že břemeno tvrzení ohledně svého postavení rodinného příslušníka občana EU, konkrétně své dcery, unesl v dostatečné míře. Správní orgán I. stupně žalobci nikdy nevytkl nedostatečnost, nesrozumitelnost nebo neurčitost skutkových tvrzení. Podle žalobce je zřejmé, že sdílení společně domácnosti znamená vzájemnou péči mezi příslušníky domácnosti, a také je očividné, co představuje pojem vyživování dcery, což žalobce v žádosti uvedl. Správní orgán I. stupně po žalobci opakovaně požadoval doložení hodnověrných důkazů k prokázání naplnění podmínek § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, což však podle žalobce může být výsledkem pobytové kontroly a výslechu účastníků řízení. Žalobce má za to, že jeho výslech a výslech jeho dcery mohl správní orgán I. stupně provést v jeden den a jejich tvrzení si mohl ověřit doplňujícími otázkami a porovnáním obsahu obou výpovědí. Podle žalobce nic nebránilo tomu, aby navrhované výslechy po provedení mohly být shledány jako hodnověrné důkazy jednoznačně prokazující, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU, své dcery, ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s), a jedná za něj k tomu pověřený zaměstnanec s odpovídajícím právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, v relevantním znění, „*[p]olicie vydá na žádost cizince, který se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal občanem jiného členského státu Evropské unie, nové rozhodnutí, kterým zruší rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud nehrozí nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Obdobně policie postupuje v případě cizince, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie*“.

[19] Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, v relevantním znění, se za rodinného příslušníka občana EU považoval „*rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje*“.

[20] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že břemeno tvrzení a důkazní břemeno ohledně podmínky skutečné péče o občana EU mladšího 21 let, tíží žadatele o vydání nového rozhodnutí dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud však shledal, že žalobce své základní břemeno tvrzení unesl a že navrhoval rovněž důkazy k prokázání svých tvrzení, nicméně správní orgány tyto důkazy, konkrétně účastnické výslechy žalobce a jeho dcery, odmítly provést. Žalobce totiž již ve své žádosti tvrdil, že je rodinným příslušníkem občana EU, jelikož jeho dcera nabyla státní občanství České republiky, dosud nedovršila 21 let, žalobce s ní sdílí společnou domácnost na adrese Z. X, P., pečuje o ni a poskytuje jí výživu. K žádosti žalobce doložil listinu o nabytí státního občanství, která potvrdila, že N. B. nabyla státní občanství České republiky, přičemž ze správního spisu je rovněž zřejmé, že žalobce je jejím otcem. Na základě výzvy k odstranění vad žádosti žalobce navrhl, aby správní orgán I. stupně provedl jeho výslech i výslech jeho dcery. Žalobce základní skutečnosti ohledně splnění zákonem předpokládaných podmínek § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tvrdil, některé z nich i prokázal (doloženou listinou o nabytí státního občanství) a zbývající se snažil prokázat navrhovanými výslechy a provedením pobytové kontroly.

[21] Nesprávné je v tomto ohledu tvrzení stěžovatele, že žalobce nedal správním orgánům příležitost ke zjišťování skutkového stavu. Byly to naopak správní orgány, které odmítly pokračovat ve zjišťování skutkového stavu, když odmítly návrh žalobce na provedení jeho výslechu a výslechu jeho dcery. V posuzované věci rozhodnutí správního orgánu I. stupně i stěžovatele obsahuje zdůvodnění, proč žalobcem navržené důkazy nebyly provedeny. Nejvyšší správní soud však toto zdůvodnění považuje, stejně jako krajský soud, za nedostatečné, resp. nesprávné. Návrh na provedení důkazu je možné neakceptovat za situace, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, dále tehdy, pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencí, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS).

[22] Žalobce navrhl svůj výslech a výslech své dcery, kterými chtěl prokázat své tvrzení, že se stal rodinným příslušníkem občana EU. Péči o zletilého potomka může být v některých případech skutečně obtížné prokázat a výslech tohoto potomka pečující osoby či dalších členů domácnosti může být tedy při prokazování její existence jedním z důležitých důkazů (srov. recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2022, č. j. 5 Azs 124/2020 – 29). Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že navrhované výslechy měly zřejmou spojitost s předmětem řízení a mohly nepochybně přispět k objasnění skutkového stavu. Žalobce provedení výslechů navrhoval v reakci na výzvu správního orgánu I. stupně k prokázání toho, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Přitom jediný úkon za účelem zjištění skutkového stavu, který správní orgány provedly, bylo vyžádání si pobytové kontroly, jejíž výsledky sice rozhodně nepotvrdily, ale ani samy o sobě nevyvrátily žalobcova

tvrzení. Součástí spisového materiálu je pouze informace, že na adrese žalobcova tvrzeného pobytu byla provedena nejméně 6x pobytová kontrola, v rámci níž žalobce nebyl zastižen. Spis obsahuje také další dokumenty, ze kterých vyplývá, že jedna z pobytových kontrol byla provedena dne 29. 10. 2019 v 8:30 hodin, přičemž policie zvonila na zvonek se jménem B. T. (dle správního spisu jde o manželku žalobce a matku žalobcovy dcery), přičemž se jí nepodařilo nikoho kontaktovat, a že další pobytová kontrola byla provedena dne 5. 11. 2019 ve 14:30 hodin. Nezastižení žalobce (ani nikoho jiného z rodiny) v místě tvrzeného pobytu samo o sobě nevylučuje, že žalobce o svou dceru skutečně pečuje ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K tomu je třeba zdůraznit, že přímá výpověď určité osoby učiněná v rámci výslechu, byť by šlo „jen" o výslech účastnický, má na rozdíl od pouhého tvrzení účastníka správního řízení učiněného např. v jeho vyjádření správnímu orgánu svou důkazní hodnotu, neboť součástí takového výslechu je i řádné poučení účastníka o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o následcích nepravdivé výpovědi, přičemž při běžném vyjádření v řízení účastníka taková povinnost (ani sankce za její případné nesplnění) nestíhá (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2022, č. j. 5 Azs 467/2019 – 37).

[23] Na základě dosavadních skutkových zjištění tedy nemohly správní orgány jednoznačně uzavřít, že se žalobce po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění nestal rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak pochybily, když neprovedly výslechy na základě důkazních návrhů žalobce uplatněných v průběhu správního řízení a svým postupem tak neposkytly žalobci možnost unést důkazní břemeno způsobem, který navrhoval. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že zrušovací důvod, který vymezil krajský soud, v řízení o kasační stížnosti obstál.

IV.
Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto má vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil.

[26] Tato náhrada se sestává z nákladů vynaložených žalobcem na odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce, Mgr. Marka Sedláka, advokáta. Výši náhrady soud určil podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif"). Zástupce žalobce učinil ve věci jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za které náleží odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že jmenovaný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se náhrada nákladů o částku odpovídající této dani ve výši 21 %, tedy o 714 Kč. Náhrada

nákladů řízení žalobce tedy celkově představuje částku 4 114 Kč, kterou je stěžovatel povinen uhradit v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Marka Sedláka.

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. července 2022

JUDr. Jakub
Camrda
předseda senátu